

Uctívání Boha.

Možno říci klidně, že člověk dosud vůbec nepochopil a tím méně prováděl nezbytnou samozřejmost uctívání Boha. Povšimněme si jen jednou uctívání Boha, jak se provádí dosud! Vždyť se zná jen prosba, nebo lépe řečeno žebrota! Jen tu a tam se také někdy stává, že k nebi stoupají modlitby děkovné, jdoucí skutečně ze srdce. Ale to je vždy jen tu a tam a jest to velká výjimka. Stává se tak obyčejně jen tehdy, když člověk dostane zcela **neočekávaně** zvláštní dar, nebo když je **náhle** vysvobozen z velikého nebezpečí. Povznese-li se člověk vůbec někdy k děkovné modlitbě, patří k tomu u něho něco neočekávaného a náhlého. Ty nejohromnější věci mohou mu padati nezaslouženě do klína a přece mu při tom nikdy nenapadne, nebo jen velmi zřídka, aby pomyslel na díky, pokud jde vše klidným, normálním způsobem. Když on sám a všichni, které miluje, jsou obdařeni nápadně stálým zdravím a nemá-li žádných pozemských starostí, stěží se asi povznese k vážné modlitbě díky. Aby člověk roznítíl v sobě nějaký silnější cit, potřebuje k tomu vždy zcela **zvláštního** popudu. Vede-li se mu dobře, tu se dobrovolně k tomu nevzchopí nikdy. Snad to má někdy v ústech nebo také jde do kostela, aby při příležitosti mumlal děkovnou modlitbu, ale ani mu nenapadne, aby při tom byl s celou duší třeba jen na jedinou minutu. Jen když na něho dolehne skutečná tíseň, **pak** se rozpomene velmi rychle, že je tu někdo, kdo je schopen mu **pomoci**. Úzkost žene ho k tomu, aby konečně také jednou kotal modlitbu! A to je pak vždy jen prosba, ale žádné uctívání.

Takový je člověk, který se ještě považuje za **dobrého**, který

se nazývá věřícím! A to jsou nemnozí na zemi! Chvályhodné výjimky!

Představte si sami jednou před očima tento žalostný obraz! Jak se objeví při správném pozorování vám, lidem! Jak mnohem ubožejší stojí však člověk před svým Bohem! Ale žel¹⁾ je tomu ve skutečnosti tak! Můžete to obracet i točit jak chcete, zůstává při těchto skutečnostech, jakmile si jednou dáte práci a jdete věci beze všeho okrašlování až na dno. Musí vám přece býti při tom trochu úzko. K velebení nepatří ani prosby, ani dík!

Velebení je **uctívání!** Ale toho nenajdete vskutku nikde na celém světě! Pohleďte jednou na svátky nebo slavnosti, které mají sloužiti k Boží cti a kde se výjimečně upouští od proseb a žebroty. Jsou tu oratoria, duchovní hudební skladby! Vyhledejte si zpěváky, kteří zpívají, aby velebili Boha! Podívejte se na ně, když se k tomu připravují v sále nebo v kostele. Všichni chtějí něco dokázat, aby se líbili **lidem**. Bůh je jim při tom dosti lhostejným. Právě On, kterému to má platit! Pohleďte na dirigenta! Touží po potlesku, chce lidem ukázat, co umí.

Jděte pak dále. Hleďte na pyšné stavby, kostely, chrámy, které mají tu státi ke cti Boží. Umělec, architekt, stavitel usilují jen o uznání světa. Každé město se chlubí těmito budovami ... ke cti pro sebe. Musí dokonce sloužiti k tomu, aby lákaly cizince. Ale ne snad k velebení Boha, ale proto, aby místu plynuly peníze takto zvýšeným cizineckým ruchem! Kamkoliv se podíváte, všude jen touha po světském zevnějšku! A všechno za předstíraného vzývání Boha!

Tu a tam najde se ovšem ještě i člověk, kterému jihne duše v lese nebo na horách a který při tom dokonce i letmo vzpomene

velikosti Stvořitele veškeré té krásy kolem sebe. Ale Bůh stojí při tom daleko v pozadí. Člověku se otvírá duše, ale ne k jásavému vzletu do výše, nýbrž rozbíhá se doslova na všechny strany v blahu požitku. Něco takového nesmí se zaměřovati se vzletem. Nelze to považovati za nic jiného než za blaho labužníka u bohaté tabule. Takovéto jihnúti duše má se mylně za velebení. Zůstává však bezobsažným a je to blouznění, pocit **vlastního** blaha, který se mylně považuje za dík Stvořiteli. Je to zcela pozemské dění. Mnozí nadšenci pro přírodu považují právě toto opojení za pravé velebení Boha a jsou přesvědčeni, že jsou tím povzneseni nad jiné, kteří nemají možnosti užívati těchto krás zemských útvarů. Je to hrubé farizejství, které má východisko jen ve vlastním blahu. Je to pozlátko, kterému chybí veškerá hodnota. Až tito lidé budou jednou muset hledati poklady své duše, aby je zhodnotili ke svému vzestupu, najdou schránku v sobě úplně prázdnou, neboť domnělý poklad bylo jen opojení krásou a nic jiného. Chyběla mu pravá úcta před Stvořitelem. --

Pravé velebení Boha nejeví se v blouznění. Neprojevuje se ani v mumlavých modlitbách, ani v žebrání, klečení, lomení rukama, ani v blaženém nazírání, nýbrž v radostném **činu!** V jásavém přitakání pozemskému bytí! Ve vychutnání každého okamžiku! Vychutnání znamená využití, využití opět ... prožití! Avšak ne ve hře a tanci, ani v promarnění času, jež poškozují tělo i duši a jehož hledá a potřebuje rozum jako vyrovnání a vybičování svého působení, nýbrž v pohledu vzhůru ke Světlu a chtění toho, co všechnu jsoucnost ve stvoření jen podporuje, povznáší a zušlechťuje!

K tomu však jako základní podmínka patří přesná znalost Božích zákonů ve stvoření. Tyto zákony ukazují člověku, jak má

žítí, chce-li býti zdrav na těle i na duši. Ukazují mu přesně cestu, která vede vzhůru do duchovní říše, ale dávají mu také poznati hrůzy, kterých se dočká, postaví-li se proti těmto zákonům!

Protože zákony ve stvoření působí samočinně, živě, železně a neodvratně se silou, proti které je lidský duch úplně bezmocným, je vlastně samozřejmo, že nejnaléhavější potřebou člověka musí býti to, aby tyto zákony neúnavně poznával, když v každém případě je jim skutečně bez obrany vydán všanc!

A přece je lidstvo tak omezené, že se bezstarostně snaží přesunouti se přes tuto tak jasnou, prostou nutnost, ač přece není nic bližšího! Jak známo, lidstvu nikdy nenapadnou ty **nejprostší** myšlenky. Každé zvíře je v tomto směru ku podivu moudřejší než člověk. Zvíře se vpraví do stvoření a toto mu napomáhá, pokud je člověk od toho nezdržuje. Člověk však chce ovládati něco, co působí samostatně a jemuž je stále podroben a podroben zůstane. Ve své domýšlivosti soudí, že již **ovládá** mocnosti, když se naučil pro své účely používat malých výběžků vyzařování, nebo když zužitkovává v malém měřítku vzduchu, vody a ohně. Při tom nemyslí na to, že při tomto poměrně velmi nepatrném upotřebení musí se nejdříve naučit pozorovat, aby stávajících již přirozeností nebo sil využil v jejich **zvláštních** vlastnostech. Má-li míti úspěch, musí se snažit, aby se přizpůsobil. **On** zcela sám! To není zkrocení a opanování, nýbrž podrobení se, vřadění do stávajících zákonů.

Člověk měl by při tom konečně nahlédnout, že užitek může mu přinéstí jen učení se podrobování! V tomto směru měl by vděčně pokračovati dále. Ale ne! On se vychloubá a počíná si ještě osobivěji a náročněji, než dříve. Právě tam, kde se jednou ve službě sklání před Božskou vůlí ve stvoření a má z toho hned

viditelný užitek, snaží se dětinsky ukazovati to tak, jako by on byl vítězem! Vítězem nad přírodou! Toto nesmyslné stanovisko dostupuje vrcholu vši hlouposti v tom, že člověk jde následkem toho slepě kolem skutečné velikosti, neboť při správném stanovisku byl by skutečné vítězem ... sám nad sebou a nad svou ješitností, protože by se v důsledném osvícení při všech významných vymoženostech nejdříve naučil pokloniti se stávajícímu. Jen v tom dojde úspěchu. Každý vynálezce a také vše skutečně veliké přizpůsobili své myšlení a chtění stávajícím přírodním zákonům. Co se chce stavěti nebo dokonce pracovati proti těmto zákonům, bude udušeno, rozdrceno a rozbito. Není možno, aby to někdy správně dospělo k životu.

Jaké jsou zkušenosti v malém, tak je tomu s celým bytím člověka a s ním samotným!

On, kterému jest proputovati nejen krátkým pozemským časem, nýbrž celým stvořením, potřebuje k tomu nezbytně znalosti zákonů, kterým podléhá, **veškeré** stvoření, nejen nejbližší okolí, viditelné každému pozemskému člověku! Nezná-li těchto zákonů, bude zastaven a zadržěn, zraněn, vržen zpět, nebo i rozdrcen, protože ve své neznalosti nedovedl jíti s proudem zákonů k cíli, nýbrž zaujal k nim tak falešné stanovisko, že ho musely stlačití dolů, místo aby ho nesly nahoru.

Lidský duch nejeví se velikým a obdivuhodným, ale jen směšným, snaží-li se tvrdošjně a zaslepeně odmítati skutečnosti, které **musí** všude denně poznávati v jejich účincích, jakmile jich má použití nejen ve své činnosti a veškeré technice, ale jako základu pro sebe a svou duši. Má ve svém pozemském bytí a působení **vždy** příležitost, aby viděl nezbytnou pohotovost a rovnost všech základních působení, pokud nespí a nezavírá, před

nimi lehkomyšlně nebo i zlovolně svůj zrak.

V tomto směru není v celém stvoření žádná výjimka ani pro jedinou lidskou duši! **Musí** se podříditi zákonům ve stvoření, má-li jejich působení jí napomáhati! A tuto prostou samozřejmost dosud člověk nejlehkovážnějším způsobem úplně přehlížel. Zdála se mu tak jednoduchou, že právě proto byla tím nejtěžším pro jeho poznání. Časem stalo se mu vůbec nemožným, aby to pochopil. Tak stojí dnes jen před zkázou, před duševním zhroucením, které musí rozdrtit vše, co vystavěl!

Může ho zachrániti již jen jedno: Úplná znalost zákonů ve stvoření. Jen tato znalost může ho dovésti znovu kupředu a vzhůru a s ním i všechno to, co se snaží vybudovati v budoucnu.

Neříkejte, že jako lidští duchové nemůžete tak snadno poznati zákony ve stvoření, že Pravdu lze těžko rozeznati od klamných závěrů. To není pravda! Kdo takto mluví, snaží se tím jen zakrýti svou lenost, nechce učiniti znatelnou lhostejnost své duše, nebo se chce omluviti sám před sebou k vlastnímu uklidnění.

Ale není mu to nic platno. Každý lhostejný, každý líný bude zavržen! Na záchranu může míti vyhlídku pouze ještě ten, kdo sebere veškerou svou sílu, aby ji použil k získání nejnnutnějšího pro svou duši. Všechna polovičatost je tolik, jako nic. Také každé váhání a odklad znamená již úplné zanedbání. Lidstvu není již tentokrát dopřáno času, protože čekalo až ke chvíli, která tvoří poslední hranici.

Tentokrát nebude mu to tak usnadněno a nebude to také tak lehké, protože dosavadním bezstarostným loudáním v těchto

věcech připravilo se o každou schopnost, aby vůbec uvěřilo v hlubokou vážnost nutného **posledního** rozhodnutí! **A tento bod** je právě největší slabostí a bude neomylným pádem mnohých!

Po tisíciletí bylo vykonáno mnoho, aby se vám vysvětlila Boží vůle nebo zákonitost ve stvoření aspoň tak dalece, jak je vám toho třeba k možnosti vzestupu do prastvoření, z něhož jste vyšli, abyste se do něho opět navrátili! Ne však takzvanými pozemskými vědami, také ne církvemi, ale pouze prostřednictvím Božích sluhů, proroků starých dob, jakož i poselstvím samotného Syna Božího. Ačkoliv bylo vám to podáno tak prostě, přece dosud o tomto poselství jen **mluvíte**. Nikdy jste se vážně nepříčinili, abyste je správně pochopili, tím méně podle něho žili! To bylo podle vašeho líného mínění žádáno od vás příliš mnoho, ačkoliv je to vaše jediná záchrana! Chcete býti zachráněni, aniž se při tom nějak namáháte! Přemýšlíte-li o tom, musíte dojít k tomuto smutnému poznání.

Z každého Božího poselství udělali jste náboženství! Ke svému pohodlí! **A to bylo nesprávné!** Náboženství postavili jste na zvláštní povýšený stupeň, stranou od všedního života! A v tom byla největší chyba, jakou jste mohli udělati. Tím postavili jste stranou od všedního života i Boží vůli, anebo což je totéž, postavili jste sebe stranou od Boží vůle, místo abyste se s ní spojili a umístili ji do středu života a shonu svého všedního dne! Abyste se s ní sjednotili! Každé poselství Boží máte přijímati zcela **přirozeně** a prakticky, máte je přivtělit ke své práci, ke svému myšlení, k celému svému životu! Nesmíte z tohoto poselství dělati něco osamocené, k čemu chodíte pak jen na návštěvu v hodinách klidu, jako se dělo dosud! Kde snažíte se na krátkou dobu oddati zkroušenosti nebo díkům a zotavení. Tím se vám to

nestalo něčím samozřejmým, jako je vám hlad nebo spánek.

Rozumějte přece konečně dobře: V této Boží vůli máte **žítí**, abyste se vyznali na všech cestách, které vám přinášejí dobro! Poselství Boží jsou jen cenné pokyny, kterých je vám **třeba** a bez jejichž znalosti a následování jste ztraceni! Nesmíte je proto stavět do skleněné skříně, kde byste se na ně dívali jen v neděli jako na něco svatého v blaženém rozechvění, nebo se utíkali k tomu místu v nouzi a úzkosti, abyste tam nabrali sílu. Neblazí, poselství nemáte uctívat, nýbrž **využít!** Sáhnete po něm srdnatě nejen ve svátečním šatě, ale s tvrdou pěstí činorodého života, která nikdy nesnižuje a nezahanbuje, nýbrž každého **ctí!**

Klenot září v mozolovité ruce potřísněné hlínou a potem mnohem čistěji a vznešeněji než v pěstovaných prstech líného zahaleče, který svůj pozemský čas maří jen pozorováním.

Každé Boží poselství mělo vám býti rozděleno, to jest **mělo se státi částí vás!** Tento smysl jest vám správně pochopiti! Neměli jste na ně hledět jako na něco odděleného, co zůstává mimo vás a k čemu jste si zvykli přistupovat s plachou zdrženlivostí. Přijměte slovo Boží **do sebe**, aby každý věděl, jak má jíti a žítí, aby došel do království Božího!

Proto se konečně probud'te! Učte se poznávati zákony ve stvoření. K tomu vám však nedopomůže žádná světská chytrost ani nepatrné vědění technického pozorování. Něco tak nepatrného nestačí na cestu, po které musí se ubíratí vaše duše. Musíte **nutně** povznéstí zrak vysoko **nad** zemi a poznati, kam vede vás cesta po této pozemské pouti, proč a za jakým účelem jste na této zemi. Právě **tak** jako je to s vámi **v tomto** životě, ať jste chudí nebo bohatí, zdraví nebo nemocní, v míru nebo boji,

v radosti nebo žalu, naučíte se znáti příčiny i účel a bude vám v tom lehce a vesele. Budete vděční za vše, co jste dosud prožili. Naučíte se vysoko cenit každou jednotlivou vteřinu a především naučíte se ji využít! Využití k vzestupu do života plného radosti, ve veliké, čisté štěstí! Protože jste se sami tak příliš zapletli a zamotali, přišlo vám kdysi jako záchrana Boží poselství prostřednictvím Syna Božího, když výstrahy proroků nenalezly sluchu, Boží poselství ukazovalo vám jedinou cestu k vaší záchraně z bahna, které vás již hrozilo udusit! Syn Boží snažil se vás k tomu dovésti podobenstvím! Lidé hledající a ti, kdo chtěli uvěřit, přijali je svým uchem, ale dále to nedošlo. Nikdy se nesnažili podle toho žít.

Náboženství a všední život zůstávalo vám vždy dvojí. Stáli jste vždy jen vedle něho, namísto v něm! Naprosto jste nepochopili působení zákonů ve stvoření, jak bylo vám v podobenstvích vysvětlováno, protože jste je v nich nehledali!

V poselství Grálu přichází k vám ještě jednou stejný výklad zákonů, ve formě pro dnešní dobu srozumitelnější! Ve skutečnosti je to totéž, co kdysi již přinášel Kristus ve formě **tehdy** vhodné. Ukazoval jak mají lidé myslet, mluvit a jednat, aby duchovně uzrávali a dospěli ve stvoření vzhůru. Více lidstvo nepotřebovalo. Proto také není v tehdejší poselství mezery. Poselství Grálu přináší přesně totéž, jenže v dnešní formě.

Kdo se konečně podle toho řídí v myšlení, řeči i skutcích, **ten tím provádí nejčistší uctívání Boha, neboť toto uctívání spočívá v činu!**

Kdo se ochotně podrobuje zákonům, činí vždy to pravé! **Tím** dokazuje svou úctu před moudrostí Boží, sklání se radostně

před jeho vůlí, která jest v zákonech. Působení těchto zákonů mu tím napomáhá a chrání ho. Je prost všeho utrpení a je vysoko povznesen do říše světlého ducha, kde v jásavém prožití zjeví se každému nezkaleně všemoudrost Boží a kde uctívání Boha je život sám! Kde každý dech, každé cítění a každý čin jsou prodchnuty radostnou vděčností a stávají se tak trvalým požitkem. Ze štěstí zrozen, štěstí rozsévá a proto štěstí sklízí! Uctívání Boha v životě a prožívání jest jediné v zachovávání Božských zákonů. Jen tím se zaručuje štěstí. Tak má tomu býti v příští tisícileté říši, která se bude jmenovat „Království Boží na zemi“! Všichni stoupenci poselství Grálu mají se státi světly a ukazovateli cesty mezi lidstvem.

Kdo to nemůže nebo nechce, nepochopil opět poselství. Ten nechť raději odloží svůj kříž, aby neposkytoval falešný obraz, který by jen pletl vážně hledající. Služba Grálu má býti pravým, živým uctíváním Boha. Uctívání Boha je první Bohoslužba, která nezáleží v zevních věcech. Neprojevuje se jen navenek, ale žije též v nejskrytějších hodinách v každém člověku a projevuje se v jeho myšlení a konání jako samozřejmost,

Kdo se k tomu nechce přiznati dobrovolně, nedožije se blízké doby království Božího, bude zničen anebo ještě Božskou silou i pozemskou mocí přinucen k nezbytnému podrobení se! Ku prospěchu celého lidstva, kterému je dána milost, aby v této říši konečně našlo mír a štěstí!

1)

bohužel